

InterogaTIFF
Ruxandra Medrea,
co-regizoarea documentarului *Infernul lui Henry-Georges Clouzot*

➤ PAGINA 5

Focus Chile:

Cinema-ul fabricado en República de Chile: capabil de umor negru și proaspăt, recuperator al unui trecut sumbru, iubitor de filme muzicale.

➤ PAGINA 10

APERITIEE

 **FESTIVALUL INTERNAȚIONAL
DE FILM TRANSILVANIA**

EDIȚIA 9, 28 MAI – 6 IUNIE 2010, CLUJ

Publicație oficială a TIFF
#3, Duminică, 30 Mai, 2010
www.tiff.ro

Prezentat de:

Geamănul spaniol

Gary Lucas: „Acum adolescenții iubesc vampirii datorită filmelor ca *Twilight* sau *Buffy*, dar pe vremea mea nu erau astfel de seriale. Vampirii au devenit sexy. În copilărie, după ce am citit cartea cu *Dracula*, am devenit obsedat de România și am început să caut informații despre țara asta. A face un show *Dracula* în Transilvania, la castelul Banffy de la Bonțida, mi se pare cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.”

Cronologic vorbind, aveam de-a face cu al treilea film (oarecum) bazat pe nemuritorul roman despre letalul și “de sînge sugătorul” conte transilvănean.

Nosferatu a fost expresionist și german, *Dracula* al lui Ted Browning a rămas în istoria cinema-ului ca Bela Lugosi, dar de *Drácula* al lui Geroge Melford se știu, din păcate, prea puține. Frate geamăn al filmului lui Browning (filmat în aceleași decoruri dar cu altă echipă tehnică și actori hispanici) omagiatul din seara această are mai multe atu-uri față de mult mai titratul său frate vorbitor de engleză. Cel mai important, vizibil și înduioșător pînă la lacrimi (de ris) este maniera (manierist habarnamistă) abordată de actori. Pe care elganța vizuală a filmărilor nu face decît să o sublinieze. Nici dialogurile nu debordează de autenticitate sau de subtilitate.

Poate unii se vor întreba ce l-a determinat pe Gary Lucas să implementeze solouri live de chitară latino peste un film care a trecut cu greu testul timpului. Exact același lucru care l-a făcut pe Quentin Tarantino să-l omoare pe Bill. Amuzamentul sincer, care nu exclude o la fel de sinceră iubire față de filmul luat (sonor de data aceasta!) în colimator. Vizionare plăcută! ■

– CRISTI MĂRCULESCU

Let's Go Digital!

A început *Let's Go Digital!*

Pentru cei 18 participanți, sosiți vineri seară în Cluj, a început cel mai intens workshop de film din cadrul TIFF. Timp de zece zile, participanții veniți din 15 localități din țară, vor trece prin toate etapele realizării unui film. Vor lucra în echipe, vor scrie scenariul, vor filma pe camere oferite de Panasonic și F64, vor monta pe calculatoare Apple oferite de iS-

style. În seara zilei de 4 iunie își vor prezenta creațiile realizate pe durata unei săptămâni în cadrul unei proiecții speciale la Cinema Arta.

Tema pentru filmele din acest an, sugerată de sponsorul principal UPC România, este *familia*. Locuiesc în același loc, lucrează în echipă și își petrec mai tot timpul împreună. Așadar, participanții LGD *sînt* o mare familie. Îi recunoașteți după tricourile gri, badge-urile galbene și după grupul compact în care de obicei se deplasează.

În două zile se dă *motor!*, așa că vor putea fi zăriți și prin diverse locuri din oraș, unde filmează ca niște profesioniști ce se pregătesc să devină. ■

TIFF HAPPY KIDS

TIFF-ul de anul acesta s-a gândit și la părinții cinefili. În Piața Unirii din Cluj-Napoca găsiți grădinița TIFF HAPPY KIDS. Ana Ben-Dachin, în vîrstă de 2 ani și 3 luni, a fost prima fetiță care a venit ieri la grădiniță, în timp ce părinții ei au fost să vadă filmul *Shirley Adams* la Arta. Tatăl Anei, Nicolae, s-a arătat entuziasmat de inițiativă: "Mi se pare genială ideea, mai ales că sîntem mari și vechi amatori de filme".

Realizată de TIFF în parteneriat cu grădinița Happy Kids și ALGECO, locul este destinat copiilor cu vîrste cuprinse între 2 și 10 ani și va fi deschisă pe perioada festivalului, începînd cu data de 29 mai.

De știut

Bilete pentru filmele de la TIFF acum și la Info Point-ul din Piața Unirii!

AperiTiff

● Redactor șef: Ana Maria Sandu
● Redacție: Anca Grădinariu, Cristi Mărculescu, Mark Racz, Crăița Nanu, Cătălin Moise, Lavinia Gal, Raluca Bugnar
● Traduceri: Oana Darie
● Design: Carmen Gociu

● Ilustrație: Matei Branea
● Distribuție: Ionuț Husti
● Tipografie: Media Pro

● **Echipa AperiTiff scrie despre festival și pe www.hboclub.ro**

Supernova

Apa rece a mării

Karina este o fetiță de 7 ani, care trăiește împreună cu părinții și frații săi pe o plajă izolată din Costa Rica. Mariana este o microbiologă care ajunge în zonă împreună cu iubitul ei, Rodrigo, pentru a combina afacerile lui cu terenuri de vânzare cu o vacanță romantică. Într-o noapte, Karina se îndepărtează prea mult de casă, se rătăcește și este descoperită de Mariana.

Regizoarea Paz Fabrega ne propune să privim prin ochii unui copil în creștere, care ajunge să nu se mai simtă acasă în lumea în care trăiește, fără să înțeleagă exact de ce sau care ar fi soluția. Odată cu întâlnirea cu fetița, Mariana începe și ea să simtă povara întrebărilor existențiale. Este o poveste despre singurătate și nevoia de a simți o apartenență la ceva sau cineva.

Viața clocotește în jurul Karinei și doar marea, ai cărei curenți reci omoară zeci de șerpi și îi azvîrle pe mal, pare că îi împărtășește starea. Mariana însă nu se poate agăța de nimic. În timp ce pașii fetiței se îndreaptă obsesiv spre apă, Mariana se învîrte în cerc, încercînd să înțeleagă ce se întîmplă cu ea.

Imaginea filmului este impecabilă, iar secvențele în care ne este prezentată lumea Karinei sînt atît de vii și de personale, încît ni se trezesc toate simțurile. Avem senzația că putem mirosi vîntul și gusta marea sărată și nisipul. Directorului de imagine, Maria Secco, i se datorează o bună parte din valoarea filmului. ■

— CRĂIȚA NANU

In memoriam Dennis Hopper

În vîrstă de 74 ani, Dennis Hopper (actor și regizor) a murit ieri. Cunoscut pentru filmele *Easy Rider*, *Hoosiers*, *Blue Velvet* și *Apocalypse Now*, Hopper tocmai terminase filmările la *The Last Film Festival*. Prezența lui electrizantă de pe ecran ne va lipsi.

Concurs

Cine a văzut cele mai multe filme la TIFF?

În ultimii opt ani ai fost la filme de dimineața pînă seara? Cite filme ai văzut la TIFF? Uimește-ne! Arată-ne biletele rupte dar păstrate cu grijă. Ne rezervăm dreptul să ne povestești faza ta preferată din oricare dintre ele. Nu e ușor, dar pasiunea pentru filme îți poate fi răsplătită! Noi punem la bătaie premiul și un interviu cu cel mai bun dintre cei buni. Cel care a văzut mai multe filme decît noi... Sîmbătă la 12, la cinema Republica în hol, te vom cunoaște!

Adrese Cinematografe

● **REPUBLICA**, Pța. Mihai Viteazul, nr. 11
● **ARTA**, Str. Universității, nr. 3
● **VICTORIA**, Bdul Eroilor, nr. 51
● **CINEMA CITY** (în incinta Iulius Mall)
● **ECHINOX** (curtea interioară a Universității Babeș-Bolyai), str. Universității 7-9
● **INSOMNIA CAFE**, Str. Universității nr. 2

● **IULIUS MALL** (parcare Auchan, proiecții drive-in), Str. Alex. Vaida Voievod nr. 53-55
● **AUDITORIUM UBB**, Str. M. Kogălniceanu nr. 3
● **PIAȚA UNIRII, MEETING POINT și TIFF LOUNGE** (în incinta Muzeului de Artă), Pța Unirii nr. 30

Terapii Extreme

Alo, aterizează David!

David Sieveking este un cineast aflat la început de carieră, dar cam fără direcție. Întâlnirea cu idolul său, David Lynch, l-ar putea repune pe drumul cel bun. Ce te faci însă când maestrul îți propune să recurgi la meditația transcendențială, al cărei "director de marketing" este?

Așa decolează documentarul *David Wants to Fly*, numai că, la final, un singur David dintre cei doi aterizează în picioare – iar acesta nu e autorul lui *Mulholland Drive*. Numele lui David Lynch este însă cel care m-a îndemnat să văd acest film inclus în programul festivalului Diagonale de la Graz, unde este expusă anual toată floarea cea vestită a producției cinematografice din Austria. Trecusem razant pe lângă știrea despre flirtul lui Lynch cu meditația transcendențială, dar n-am aprofundat subiectul. Atunci când regizorii fac lucruri trăs-nite, e mai bine să te ții deoparte și să nu încurci borcanele. Nimic nu e mai trist decât să vezi cum autorul unuia dintre filmele tale de suflet o ia pe arătura, forțându-te să-l reconsideri – și nu neapărat într-o lumină bună.

David Sieveking are toate datele s-o ia pe arătură – sau, cel puțin, așa ne îndeamnă să credem la începutul lui *David Wants to Fly*, la care a lucrat mai bine de cinci ani. Proaspăt absolvent al unei școli de film, entuziast, carismatic, dar cu o relație sentimentală în derivă, individul încearcă măcar impulsurile artistice să și le canalizeze într-o direcție bună. Lumina de la capătul tunelului ar putea fi chiar idolul său, David Lynch, care tocmai urmează să țină în Fairfield, Iowa o conferință despre sursa creativității. Cu o inocență demnă de o cauză mai bună, eroul nostru descinde în micul orașel american, unde asistă la o adunare cel puțin ciudată, și ajunge, cum-necum, față-n față cu Lynch însuși. Maestrul nu-i acordă decât zece minute, dar pentru cineva care-l venerază, durata interviului e soră cu o dulce eternitate. Cu aerul său lunatic și cu aceeași frizură care sfidează gravitația, Lynch îi deschide ochii și descătușează inspirația, îndemnându-l să vâneze adevărul, până la ultimele consecințe. Discipolul îi soarbe cuvintele din gură, chiar și atunci când ele vorbesc de pacea mondială și de negativitate ca de un costum sufocant de clown confecționat din cauciuc. Soluția, ați ghicit deja, este meditația transcendențială. Mai mult, Fairfield se dovedește a fi "leagănul de civilizație" al acestei mișcări, fondate în anii '50 de guru Maharishi Mahesh Yogi și practicate azi în lume de peste șase milioane de oameni. Aici, în plastic intitulat "Domuri de aur ale cunoașterii divine", studenții topăie pe niște saltele în poziția lotus, cu țelul final de a se transforma în yoghini zburători. Nu contează că spectacolul este de-un comic bizar, Sieveking e sedus instant de iluminata perspectivă – sau poate că vede deja în asta ideea pentru un film. La urma urmei, Beatles, Mia Farrow și Clint Eastwood s-au numărat printre adepții acestei mișcări – și uite ce departe au ajuns.

Întors acasă, în Berlin, eroul nostru nu pierde vremea și se înscrie la cursurile de meditație transcendențială. La prima ședință, i se solicită câteva obiec-

te neobișnuite (printre care un număr exact de flori) și un cec de 2380 de euro. Continuarea vine, practic, de la sine: Sieveking intră în horă, chiar dacă reticența lui e tot mai clară, zboară în India pentru a filma funeraliile lui Maharishi (cu un Lynch bălăcindu-se în Gange, complet transpus de grandiozitatea evenimentului), primește acces de filmare necondiționat în stratosfera logistică a mișcării și asistă, vrând-nevrând, la bătălia pentru putere din sânul organizației. Din discipol al lui Lynch, Sieveking se transformă într-un soi de Michael Moore (unul mai simpatic însă) pe măsură ce investigația scoate la iveală renegeții mișcării, matrapazlăcurile financiare și rufele murdare din marea familie a lui Maharishi. Același Lynch care îl îndemna la început să caute adevărul, până la ultimele consecințe, îl amenință cu procesul și-i închide toate porțile de acces. Dacă, până atunci, tribulațiile tânărului David aveau în ele ceva amuzant, zâmbetul îți cam îngheață pe buze, iar iluminata perspectivă promisă la început capătă o dimensiune terifiantă. Nici nu știu ce m-a îngrozit mai tare la finele filmului: faptul că un moment de slăbiciune te poate face să intri cu ochii închiși într-o astfel de terapie sau că, de acum înainte, nu mă voi mai putea uita cu aceeași ochi la unul dintre filmele mele de suflet, *Mulholland Drive*. Sau poate că, într-adevăr, nu trebuie să încurci borcanele... ■

– MIHAI CHIRILOV

Ce se întâmplă Documentarule?

Capitalism: o poveste de dragoste

Până acum Michael Moore nu a reușit să se stabilească într-o poziție de documentarist a cărui voce chiar să fie luată în serios. Nu se plimbă pe cabluri atârinate între clădiri, nu vorbește despre încălzirea globală și, în mod cert, nu salvează delfini. El a devenit cu timpul nu atât un cineast remarcabil, cât un individ care, între încercările repetate de a intra în casa lui Charlton Heston și citirea Patriot Act-ului în fața congresului, nu făcea decât să bijbăie

grosolan despre diverse teorii ale conspirației pe care le-a deslușit (excepția fiind, poate, *Bowling for Columbine*). Dar cel puțin își trîmbea ideile într-un mod atât de categoric încât era amuzant. Cu *Sicko* a părut că-și ia rolul de documentarist ceva mai în serios decât cel de circar, iar rezultatul este un film de duminică seara despre americani care nu au bani să își "reatașeze" la spitalele din țara lor degetele amputate.

Capitalism, însă, e filmul său matur. Aparent, Moore a trecut peste momentele în care se învîrtea cu mașina de înghețată în fața congresului S.U.A. și a început să ia lucrurile mai în serios. În *Capitalism*, el se poartă, cinematografic vorbind, ca un documentarist veritabil și ilustrează, pas cu pas, cea mai fătâșă și nesimțită dintre conspirațiile descoperite de el pînă acum: cum sistemul politic al democrației s-a transformat, încet dar sigur, în sistemul politic al capitalismului. Iar între poveștile oamenilor angajați să se autoevacueze și metodele întreprinse de "Corporate America" pentru a fura sute de miliarde de dolari, Moore se luptă și reușește în acest film să explice exhaustiv de ce această transformare este una cât se poate de apocaliptică. ■

– CĂTĂLIN MOISE

De vorbă cu

Două regizoare și cele cinci straturi de fuste ale cholitelor

Jana Richter și Rike Holtz, regizoarele documentarului *Cholita libre*

Jana Richter și Rike Holtz

Acrobație și salturi violente de pe funii în ringuri de luptă din localități mici din Bolivia, unde distracția principală sînt showurile cu cholitas. Asta au adus la TIFF Jana Richter și Rike Holtz, două cineaste din Germania. Tinerele au aflat despre femeile boliviene practicante de lupte libere din călătoriile lor și de la grupul german de film NUR, coordonat de Yana Dronz din Ucraina și de David Safarian din Armenia.

Cholitas le-au impresionat imediat pe tinerele vest europene cu exuberanța, ambiția și caracterelor lor puternice cărora obstacolele nu le pot sta în cale. „Femeile acestea își găsesc timp, bani și pasiune să facă această artă. Am vrut să vedem cum reușesc, pentru că în Europa mereu găsim motive să ne plîngem că nu ne iese ceva și să renunțăm”, ne-au spus nemțoaicele aproape într-un glas, la doar câteva ore după aterizarea pe aeroportul din Cluj-Napoca.

Luptele cu cholitas sînt o ocupație inedită, care poate fi asemănată întrucîtva cu spectacolele americane de wrestling.

„Cholitelor nu le pasă cine câștigă! Important e spectacolul, coregrafia impecabilă. Wrestlingul american e mai mult despre a-ți arăta corpul, musculatura. La *lucha libre* presupune multă acrobație, mișcări foarte rapide, dinamice. Cholitas luptă complet îmbrăcate, își dau jos doar pălărioara neagră din vârful capului”, a povestit regizoarea Rike Holtz. Cholitele își demonstrează măiestria în ring de sub cinci straturi de fuste tradiționale prinse în talie cu o cingătoare enormă al cărei rol e de a proteja coloana și rinichii de lovituri și căderi.

„Hainele sînt foarte colorate, arată mîndria de a fi indian. Recunoști o cholita după cum își ține micuța pălărie în echilibru pe cap și după cum își asortează șalul de peste bluza simplă cu fustele”, a explicat micuța și zîmbitoarea Rike Holtz, cu mult entuziasm, ca și cum tocmai ar prezenta o cholita gata-gata să intre în luptă. Efortul cholitelor nu poate fi descris în cuvinte, ele fac spectacol pe ringuri în

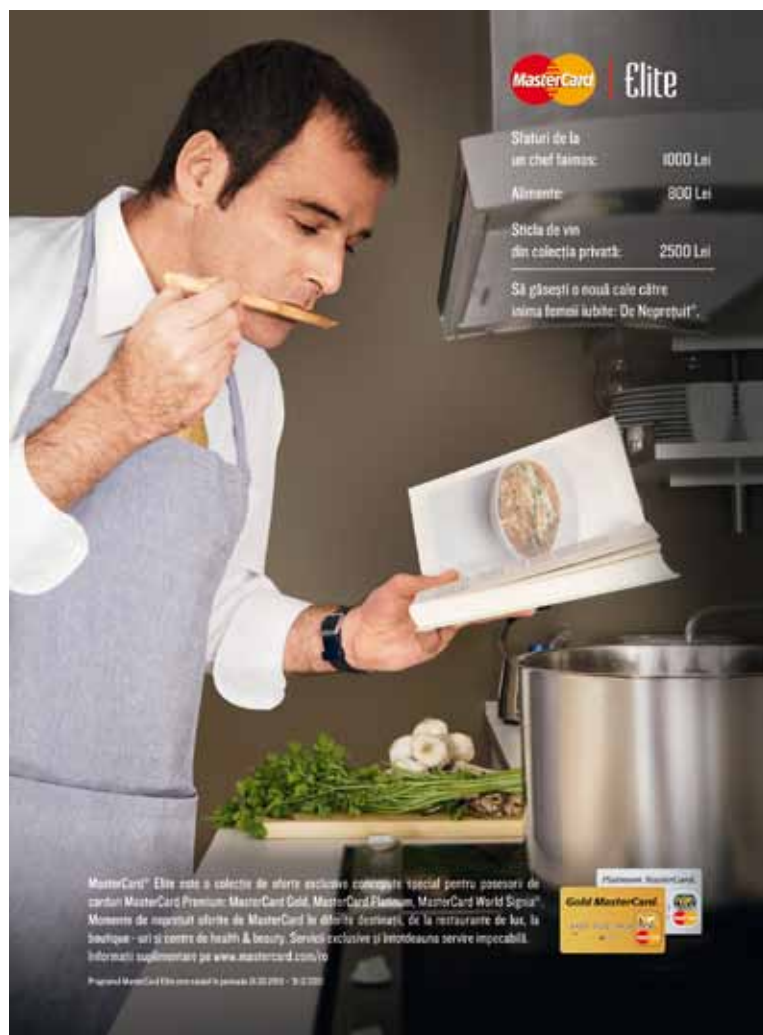
aer liber, la mare altitudine, unde aerul e sărăcit de oxigen. „E foarte greu să vezi o femeie luptînd așa, pentru mulți, chiar și din grupul nostru NUR, a fost șocant cînd au văzut documentarul. *Lucha libre* poate fi un spectacol violent, dar e un spectacol care dacă e făcut foarte bine te face să uiți că e regizat dinainte, că are coregrafie”, a spus regizoarea Jana Richter.

Carmen Rosa Campioana, Rosita Sfarmă-Inimi, Yolanda Pasionala și Claudina Condamnata își încîntă publicul cu mișcări atît de bine sincronizate și de armonizate încît privitorii nu își dau seama că femeile nu recurg la violența reală pe ring.

„Ai nevoie de încredere deplină în partener, nu e o competiție, e spirit de echipă. Am încercat și să luptăm una cu alta (n.r. cele două regizoare au experimentat pe viu cum e viața unei cholite), dar în timpul show-ului, zbori des de pe o frînghie și noi nu sîntem destul de puternice să ne putem prinde”, au spus regizoarele la unison. Cele două tinere vor să se întoarcă la un moment dat în Bolivia pentru a încera să devină ele însele cholitas, într-un alt film.

„Ne place la TIFF, oamenii de aici se uită direct în ochii tăi cînd îți vorbești. În Germania nu se întîmplă așa”, a spus Jana Richter. ■

– RALUCA BUGNAR

Conform unor statistici,
între 25 și 40% din apa îmbuteliată pe care o cumpărați
este apă potabilă de la robinet.

RAHAN
FIUL YREMURILOR
SĂLBATICE ÎNCEPE
LUPTA PENTRU
SUPRAVIEȚUIRE!

RAHAN
NR. 1 • MARTI, 1 Iunie 2010
COLIERUL
DE GHEARE

MARȚI, 1 Iunie
GRATIS

NUMAI CU
ZIARUL **A2**
adevărul

ACUM
și în rețeaua
de magazine
MICRO

liderul pieței românești de carne de pasăre,
o poveste de succes
a antreprenoriatului românesc

inovația ca sursă de dezvoltare
și disciplina ca filozofie de business

Marele Premiu

Livrat de **TNT**
sure we can

InterogaTIFF

Ruxandra Medrea

The news piece at the beginning of February went something like this: a documentary over Henri-Georges Clouzot's unfinished cinema project, made by Romanian-born director Ruxandra Medrea and French director Serge Bromberg, was awarded a César. Ruxandra Medrea left Cluj when she was 13 after the '89 revolution. Invited to TIFF we caught her right after her arrival in Cluj. She told of her Clouzot adventure with much addo and tenderness.

How come a documentary about Clouzot?

Henri-Georges is a very well acclaimed French director of the 1940s-1950s, one who has made many movies which are much appreciated in France. Not horror films, but suspense. He's undoubtedly one of the French classics. A sort of French Hitchcock, if you will. In 1964 Clouzot started directing *L'Enfer* (*Infernal*). The shooting was scheduled to last 3 months, but was paused after 3 weeks, because the director had a cardiac arrest on the set. Up to that point, they had shot 15 hours of film. Those 15 hours aren't just of the actual movie shooting, but also pre-shoot trials.

What was Clouzot's film supposed to be about?

The whole script revolves around the story of a man who becomes very jealous of his wife and, every time he has one of his jealous spells, he goes into this phantasmagoric state and has all sorts of visions. Clouzot's idea was to make the spectator actually live this man's madness, his full-fledged paranoia. It wasn't a movie about jealousy, really, it was more about madness. It was an experience meant to make the audience live the madness. And to get there, he made many, many trials and tests for 3 months prior to the shooting. The majority of the material we got on the film was of this trial period. It's quite a unique piece of cinema history. He was given unlimited budget. Columbia, the American production house told him "You get unlimited budget to look for what needs to be in the film. You don't have to produce images, just look for them". That doesn't really happen in cinema anymore, giving a director such freedom. But that was the way things happened for Clouzot. And you can tell he looked, he went along with the whole madness. He had three teams which shot at the same time; he made trials with Romy Schneider, the main actress, not with doubles as things

happen most of the times.

What was

Clouzot trying to achieve?

Well, he not only tried to invent a film language, but also he tried to live a creative artistic experience. He tried all sort of things. First of all, he got a lot of young people involved. Clouzot was 64, but he surrounded by artists aged between 20 and 25. He tried to apply the idea of kinetic art onto the screen, meaning to do so as to put the spectator in a "more real" state. He wasn't the only one creating, they were all like little bees, an entire laboratory where everybody made something distinct and he was a sort of chief who overlooked everything with two enormous arms; the one who guided them all. That was only the part about cinematography. On sound he worked with musicians in the electro-acoustic area, which was something completely new in those times, and he did that because he felt sound was equally important.

What was the thing that impressed you most about Clouzot?

It was a very long process for me; I worked for two years and a half on this documentary. That's a lot. It's very complicated to work for that long on the same subject, it starts to obsess you. We recovered those 15 hours of Clouzot's material. It was 15 hours with no sound, actually; the sound got lost. They had found some film rolls, randomly glued together. So what I received in the editing room were images which nobody had thought to edited them as such; I digitized all the material and I guess the most intense moment for me was that one: when I was discovering the images that I knew nobody has seen. It was quite shocking to enter the "notes" of a creator; you ask yourself if you're allowed to do this, really. You have no exact idea about what to do with it; you just try to understand it.

The sound isn't on the film you

found, yet your documentary has sound?

Because we had no sound we reconstituted two scenes with two actors, a device which is quite special in its own term.

How was the documentary received so far? How do audiences react to images that old?

You can say about some images that they have aged, but they are visual experiments, images from another age of cinema; a guy trying to do then what you can do now at home. But he tried to do live image tricks. I mean, everything which is now all done in post-production, he tried to do while shooting. The images are very interesting and it's not that often that one gets the chance to look on a director's "sketch book"; furthermore, the story *L'Enfer* is very interesting. It's the damned film.

He never tried to start shooting again?

Up to the point when the shooting stopped, there was a lot of money invested, thus lost, and nobody wanted to cover the insurance because Clouzot had a history of cardiac problems and the film also required a lot of money to make. He could never undertake this project aga-

in and that was quite the blow for him. But in 1968 he made another film, *The Prisoner*, but it doesn't have anything to do with *L'Enfer*. The script doesn't have the same complexity. But he did manage to use some of the things he learned in the experiments of '64.

What does finding and loosing of film rolls mean?

Physically, the rolls were never lost. They were in the French Archives, but there was a legal matter at hand. When Clouzot had his cardiac arrest, the insurance company took possession of the film. There was a whole legal issue to settle between the Archive and Clouzot's widow who possess the creative rights now that he is no more.

What's your next project? Can you give us any insight?

In any case, it will be documentary. I have a project with a series of documentaries about immigrant identity. I want to follow some French immigrants, a Romanian, a Chinese and a Russian, in the moment when they return their homeland. I think the identity issue is raised very brutally when you go back home, much more brutal even than in the country where you went to. ■

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL DE FILM TRANSILVANIA
www.tiff.ro

Eveniment oferit de: EuroGsm
partner Orange

A soundtrack for Andy Warhol's Screen Tests

13 MOST BEAUTIFUL SONGS

Lucian Ban (USA/RO) keys, sounds
Mat Maneri (USA) viola & electric viola
Silent Strike (RO) synth, sound design
Ban Basu (RO) visual

Biletele se găsesc la casieria cinematografului Republica.
Din 28 mai biletele se găsesc la toate punctele de vânzare bilete TIFF.

AUDITORIUM UBB | 31 MAI 2010, 20:30
str. Kogălniceanu nr. 3-5 | Cluj-Napoca

Partener de promovare: IULIUSMALL

Supernova

Shirley Adams

Donovan, fiul eroinei care dă numele filmului, e împușcat într-o luptă de stradă în Johannesburg și rămâne paralizat de la gât în jos. Încearcă să se sinucidă în scena de deschidere a filmului, dar Shirley (jucată de Denise Newman într-un fel care merită suma tuturor elogiilor) îl salvează cu suspect de mult calm și pricepere (aflăm apoi că a fost asistentă medicală). Ea încearcă

să facă rost de medicamente și hrană pentru Donovan, ajungând chiar să fure din magazin sau să mituiască funcționari publici. Când e întrebată de cunoșcuți ce mai face Donovan, Shirley preferă să spună sec "bine" și să sufocă discret orice amestec al lumii exterioare în problema ei. Femeia e foarte mândră și dispusă la eforturi continue și uneori fără rezultate concrete sau mulțumitoare; lupta ei, deși nesfârșit de tonică, nu pare să aibă o strategie și nu pare să vizeze mai departe decât următoarea masă sau porție de medicamente a lui Donovan. Deși i-ar fi la îndemână, regizorul debutant Oliver Hermanus nu apelează la nici un fel de toping de emoții și descătușări nervoase, ci păstrează o distanță (totuși neanonimizantă) față de Shirley și Donovan. Desigur, afectele sînt disponibile pentru extracție, dar va necesita efort (satisfăcător, în cele din urmă). ■

- MARK RACZ

Terapii Extreme

Angst

Un om din cinci suferă de anxietate în Olanda (și cam peste tot în lume). Documentarul de față prezintă șase dintre ei, în Amsterdam, pe parcursul unui an. Unii dintre ei fac eforturi remarcabile, parcurgînd distanța de la crize continue pînă la a ieși pe stradă și chestiona străini în legătură cu obiectul (existența) temerii lor (cazul adolescentei care se "oferă" spre mirosire, după ce mai toată viața făcea dușuri lungi de cîteva ore, crezînd că e murdară). Alții fac pași mici, cum e cazul unui farmacolog (strălucit) care, după o criză în metrou, a ajuns speriat de orice apropiere de străini și aglomerații; după multe ședințe de terapie ajunge (din proprie inițiativă) să își pună fotoliul pe balcon și să se uite, practic, la obiectul bolii sale. Cei șase trăiesc retrași (asistați doar de terapeuți și puține rude), lucizi în legătură cu condiția lor, dar exasperați de lentoarea perioadei de recuperare. Sînt dispuși să încerce terapii alternative și să consulte oricît de mulți terapeuți pentru a-și recupera funcționalitatea socială/urbană. Totuși, *Angst* e adeseori inspirațional și pozitiv pentru că pune mare accent pe dorința anxioșilor de a se schimba și pe calitatea ridicată a sistemului care-i asistă. ■

- MARK RACZ

BRANEA'S ONE-SHOT MNIMAL COMIC

1. IT'S SO COL TO BE A CHAIR IN TIFF
2. WHY? 3. YOU ALWAYS HAVE A RESERVED SEAT AT THE MOVIES
4. AND GIRLS :)

JANIS LA STUF

BARUL OFICIAL al
TIFF 2010

NON-STOP

V. Babeș 33 www.janis.ro 0731 33 99 43

Competiție

R

Un tânăr bărbat, Rune, ajunge în închisoarea din Horsens (cea mai dură din Danemarca până de curând, când a fost închisă). Deși arestat pentru acte extreme de violență, Rune pare mai degrabă un orășan amorțit, chiar fricos, mai ales în comparație cu ceilalți deținuți (după ce-i vedem ne

dăm seama că și în Danemarca s-ar putea trăi bine din realizarea de tatuaje și vânzarea de anabolizante). Rune e rapid "achiziționat" de una dintre facțiunile din închisoare și pus să schilodească un albanez (care, o dată ajuns sub tirul pumnilor lui Rune, pare să-și chestioneze condiția cu un înecat în sânge "de ce?"). Cam ca și junele întemnițat din premiul *Un prophete*, Rune ajunge ha-mal pentru acea facțiune, încercând să dea din coate astfel încât să-și asigure liniștea într-un loc împărțit între danezi și arabi. El își permite să facă doar pași destul de mici, de cele mai multe ori în întuneric; Horsens e practic o feudă cu numeroase clase și cu intrigi de curte care ți-ar putea decide soarta dacă nu stai la locul tău. Nici un deținut nu intră sub incidența idealismului penitenciar; nimeni nu se căiește, nimeni nu se "îndreaptă". La urma urmei, *R* e un discurs despre pierzania cea mai înfiorătoare, cea instituționalizată. ■

– MARK RACZ

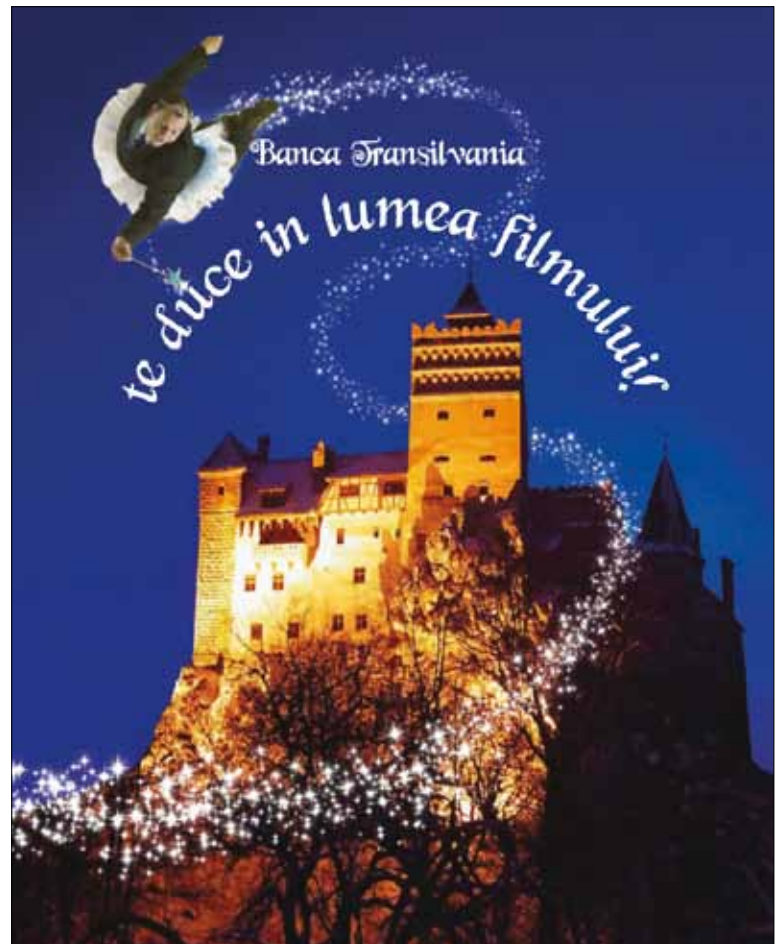
Reverse

Sabina lucrează în Ministerul Culturii în Polonia anilor 50. Regimul comunist vrea poezii la metru și poeți care pot alerga (la propriu) cu steagul în mână pe stadioane. Femeia locuiește cu mama și bunica ei, care încearcă s-o mărite cu un contabil (ca toți contabilii din filme) diform, plicticos și vul-

gar după primul păhărel. Sabina e salvată apoi de la violență de Bronislaw, un bărbat misterios, cu părul dat cu briantină, adică tot ce poate fi mai suspicios într-o țară recent totalitară și atrăgător pentru Sabina. *Reverse* e o sinteză de genuri, trecând prin tragicomedie despre traiul și teroarea din Polonia comunistă, film noir și thriller de apartament. À la *Inglorious Basterds*, *Reverse* e și un film despre filme, despre bărbații exagerați din filmele polițiste americane de acum 60 de ani, despre politicienii abia schițați pentru a obține umor și chiar despre alternanța optimă dintre filmare alb negru și color. *Reverse* a fost candidatura Poloniei pentru premiile Oscar și e mai înainte de toate un film de public, atent la detalii și atent la frecvența butadelor istorice cât să n-o dea în paradă. Film în competiție și exemplu de poveste imersivă, cu ris, cu plins, cu tîlc, cu urmăritori/spioni și sărutări ca-n Parisul din *Casablanca*. ■

– MARK RACZ

OFF ON

SUPERNOVA
powered by
Electrogrup

DONCAFÉ

Focus Chile

De ce tocmai Chile?

Huacho

Raoul Ruiz, cel mai titrat, admirat, oniric, supra-realist și delăsător fiu al cinema-ului chilian este un produs de nișă, foarte puțin cunoscut publicului larg. Filmele lui vorbite în franceză sau portugheză sînt bizare și fascinante, dar nu reflectă în absolut nici un fel realitatea de pe teren a junelui cinema chilian. Zic june pentru că abia prin anii '70 cinematografia națională a făcut primele mișcări. Rapid restrinse de regimul Pinochet.

Cu excepția unor furorii cauzate prin Cluj de Matias Bize și al său *En la Camarera*, sincer să fiu eram completamente ignorant în materie de filme chiliene. Am zis, deci, că Focusul chilian din ediția curentă de TIFF merită investigat. Am vizionat filmele și am aflat cîte ceva despre chilieni și cinema-ul lor național. Care este, per ansamblu mic, minimalist, preocupat mai mult de personaj decît de poveste, axat pe realism, dar capabil să iasă din limitele realului.

Deci, cinema-ul fabricado en República de Chile este:

Rural, pentru că și în Chile există sate și țărani. Care, dacă ar fi să-i dăm crezare lui Alejandro Fernandez împărtășesc același ocupații cu țărani de pretutindeni: fabrică brînză, cosesc, colectează ouă de la găini, se mai turmentează pe la birt, sînt săraci. Cam asta rezultă din *Huacho*, mini-portret de familie (bunica, bunicul, mama și nepotul) care poate stîrni în sufletele celor mai pășuniști spectatori simpatie și înțelegere. Timpul acordat procesului tradițional de fabricare a brânzei, mersului cu autobuzul și somnului de după cosit îl încadrează în categoria aceea de micro-realism observațional care nu permite drame elaborate.

Capabil de umor negru și proaspăt, iar o *Ilusiones Opticas* este o probă în acest sens. În dublă ipostază, de regizor și co-scenarist, Cristian Jimenez reformulează în cheie latino *I Heart Huckabees*. Rezultatul implică un orb nu chiar fericit de recăpătarea vederii, un agent de pază folosit ca divertisment sexual de către o doamnă plictisită, un angajat aflat în perioada de training de dinaintea concedierii. Se învîrt toți în jurul unui mall și sînt, mai mult sau extrem de mult, marionete ale unei ubicue și absurde corporații. Vidasur are nevoie de un promo tip testimonial cu orbul, care odată devenit parțial văzător nu se împacă deloc cu formele și imaginile din jur. Vidasur oferă angajaților mari reduceri la operații estetice. Vidasur evită, cu ipocrie corporatistă cuvinte clare, cum ar fi concediere sau șomaj. Angajații intră în perioada de outplacement. Dar Vidasur nu e decît un pretext pentru un film simpatic și absurd, capabil să ofere personaje veridice și demne de empatie, cu dileme abracadabrante.

Producător de drame de familie, chiar și atunci când familia de fapt și de drept nu-i chiar o familie. Sebastian Lelio revine la Cluj după trei ani, cu un

Ilusiones Opticas

film ceva mai puțin pierdut în propriul tragism sec decît premiatal *La sagrada familia*. Noua aproximare de familie în criză poartă deghizarea unui film cu adolescenți. Un el și o ea, foarte juni, foarte aproape de o despărțire (cauzată de o indiscreție safică dar și de alte chestiuni inevitabile) se retrag la casa abandonată în care murise tatăl ei. Este ajunul Crăciunului (aparent sărbătorile religioase exercită o atracție mare asupra lui Lelio, *La sagrada familia* se desfășura în momentul pascal) și relația muribundă dintre cei doi adolescenți primește o a doua șansă, reprezentată de o jună diabetică suicidară. Care schimbă complet datele problemelor amoroase.

Recuperator al unui trecut sumbru, mai exact capabil să producă memorialistică filmată despre anii dictaturii Pinochet. Cu *Calle Santa Fe* regizoarea Carmen Castillo – își revizitează propriul trecut. O coborîre poetică vizualmente brută în infernul dictaturii militare.

Iubitor de filme muzicale. Tony Manero este numele personajului interpretat de John Travolta în *Saturday Night Fever* și o obsesie națională în țara aflată sub dictatură militară. Doar că una dintre sosiile neoficiale ale lui Travolta începe săucidă. Cu sînge rece, feroce și tăcut, individul îmbrăcat ca zeul epocii disco se strecoară printr-un Santiago terorizat de soldați și poliții secrete. Pablo Larraín, spune din spatele camerei un nu ferm și dictatorial concesiilor de orice fel iar rezultatul este un film "diviziv".

Str. Inocentiu Micu Klein Nr. 6 Cluj tel 0264. 593 220 www.viarestaurant.ro

Turistas

Fascinat de insecte și norvegieni, așa pare la o primă vedere *Turistas*. Din fericire, dincolo de gîngăni și incertitudinile sexuale ale norvegianului Ulrik în filmul Aliciei Scherson se întîmplă mai multe chestiunii demne de o comedie low-key. Avem deci doi străini care, prin forța împrejurărilor merg împreună la camping. Forța împrejurărilor se manifestă cînd Carla, biochimistă de 37 de ani îi mărturisește soțului că a avortat și ca urmare este abandonată în mijlocul cîmpului. Ulrik, student norvegian vorbitor de spaniolă apare ulterior în peisaj, îndreptându-se spre același camping în care Carla și soțul și-ar fi petrecut week-endul dacă aceasta nu ar fi avortat sau dacă nu i-ar fi menționat soțului gestul deosebit de non-catolic. Rezultă un film deosebit de simpatic. Prin simplul fapt că nu este film de dragoste. ■

- CRISTI MĂRCULESCU

Program Duminică, 30 mai

CINEMA REPUBLICA

11:00 – 104'

Original (r. Alexander Brondsted, Antonio Tublen, Danemarca-Suedia) Supernova

13:30 – 104'

O soluție rațională / A Rational Solution (r. Jorgen Bergmark, Suedia) Competiție

17:00 – 159'

Dansul / La danse (r. Frederick Wiseman, S.U.A., Franța) Proiecții speciale

20:30 – 128'

Victorie / Vincere (r. Marco Bellocchio, Italia)

Supernova

23:00 – 100'

The Red Riding Trilogy – 1983 (r. Anand Tucker, Marea Britanie) Proiecții speciale

CINEMA VICTORIA

10:00 – 85'

Orașul pisicilor 2 / Catcher: Cat City 2 (r. Bela Temovszky Ungaria) EducaTIFF 8+

12:00 – 120'

Capitalism: o poveste de dragoste / Capitalism: A Love Story (r. Michael Moore, S.U.A.) Ce se întîmplă, documentarule?

14:30 – 83'

Apă rece a mării / Agua fria de mar (r. Paz Fabrega, Costa Rica, Franța) Supernova

17:00 – 105'

Mă jur că n-am fost eu! / C'est pas moi, je le jure!

(r. Philippe Falardeau, Canada) EducaTIFF 15+

19:30 – 96'

R (r. Tobias Lindholm, Michael Noer, Danemarca) Competiție

13'

Fără grai / Still Birds Umbre scurtmetraje

22:00 – 101'

Invers / Reverse (r. Borys Lankosz, Polonia)

Competiție

9'

FlourTown Umbre scurtmetraje

00:30 – 86'

Aici / Here (r. Ho Tzu Nien, Indonezia) Terapii extreme

CINEMA ARTA

10:00 – 108'

Erupția / The Eruption (r. Liviu Ciulei, România) 3x3

12:30 – 102'

The Red Riding Trilogy – 1974 (r. Julian Jarrold, Marea Britanie) Proiecții speciale

14:45 – 93'

The Red Riding Trilogy – 1980 (r. James Marsh, Marea Britanie) Proiecții speciale

17:00 – 100'

The Red Riding Trilogy – 1983 (r. Anand Tucker, Marea Britanie) Proiecții speciale

19:00 – 70'

Cholita Libre / Wer night kämpft, hat schon verloren (r. Rike Holtz, Jana Richter, Germania) Ce se întîmplă, documentarule?

21:00 – 95'

Angst (r. Michiel van Erp, Olanda) Terapii extreme

CINEMA CITY SALA 1

12:00 – 100'

Protectorul / Protektor (r. Marek Najbrt, Cehia)

Supernova

15:00 – 80'

Îndrumare / Guidance (r. Johan Jonason, Suedia)

Terapii extreme

18:00 – 71'

09:06 (r. Igor Sterk, Slovenia) Supernova

20:30 – 90'

Refugiul / Le refuge (r. Francois Ozon, Franța)

Supernova

CINEMA CITY SALA 2

11:30 – 85'

Do it Again (r. Rovert Patton-Spruill, S.U.A.) Ce se întîmplă, documentarule?

14:00 – 105'

Iluzii optice / Ilusiones opticas (r. Cristian Jimenez, Chile-Portugalia-Franța) Focus Chile

17:00 – 90'

Templul credinței / Temple of Trust

(r. Hans Breetveld, Olanda) Terapii extreme

20:00 – 91'

Shirley Adams (r. Oliver Hermanus, Africa de Sud, SUA, Marea Britanie) Supernova

CINEMA CITY SALA 10

11:00 – 90'

Huacho (r. Alejandro Fernandez Almendras, Chile-Franța-Germania) Focus Chile

13:00 – 105'

Turistii / Turistas (r. Alicia Scherson, Chile) Focus Chile

16:00 – 104'

În ziua de Crăciun / Navidad (r. Sebastian Lelio, Chile) Focus Chile

18:30 – 163'

Calle Sante Fe (r. Carmen Castillo, Franța-Chile-Belgia) Focus Chile

PIAȚA UNIRII

21:45 – 90'

O chestiune de mărime / A Matter of Size (r. Sharon Maymon, Erez Tadmor, Israel)

CINEMA ECHINOX

21:30 – 134'

Pantofiorii roșii / The Red Shoes (r. Michael Powell, Emeric Pressburger, Marea Britanie) Proiecții speciale

00:00 – 95'

O inimă bună / The Good Heart (r. Dagur Kari, Islanda-Danemarca-Franța) Supernova

TIFF LOUNGE

19:00 – 83'

15 (r. Various directors, Bulgaria) Less is more

21:00 – 88'

Bananas!* (r. Fredrik Gertten, Suedia) Ce se întîmplă, documentarule?

TIFF MEETING POINT

22:30 – 78'

Povești din Kars / Tales from Kars (r. Various directors, Turcia) Less is more

Intrare liberă!

DRIVE IN

22:00 – 125'

Răpirea / Rapt (r. Lucas Belvaux, Franța, Belgia)

Supernova

INSOMNIA

20:30 – 89'

A fi american / The Americana Project (r. Topaz Adizes, S.U.A.) Ce se întîmplă, documentarule?

22:30 – 96'

David vrea să zboare / David Wants to Fly (r. David Sieveking, Austria-Germania-Elveția) Terapii extreme

CASTELUL BANFFY – BONȚIDA

21.30

Dracula (r. George Melford, 1931 S.U.A.)

+

Concert live GARY LUCAS (S.U.A.) / Special live**performance GARY LUCAS (USA)** Evenimente speciale

Proiecțiile de Gală TIFF 2010

prezentate de

 Energobit 20^{de ani}

Iulius Mall partener al Festivalului de Film Transilvania 2010.

Livrăm flori la domiciliu
oriunde în lume

www.magnolia.ro

magnolia

grupaj de inimă te

Bistro Viena

DIESEL
CAFÉ • LOUNGE • CLUB

DIESEL CLUB • PIATA UNIRII 17 • INFO: 0730.083.880
WWW.DIESELCLUB.RO

NAPOCA 15
RESTAURANT & BAR

www.napoca15.ro

8 nunți și o înmormântare

Cu Opțiunea Premium DVR a serviciului UPC Digital TV poți să revezi de câte ori vrei doar scenele care ți-au plăcut mai mult, poți pune pauză și înregistra emisiunile difuzate în direct.

DVR - Digital Video Recording

tv • internet • tel
Mai bine cu fiecare zi

EuroGsm poftă de comunicare

La ce film ne uităm? Vezi și tu cum e cotat!

Dă-i mamei un SMS, să nu ne sune!

Hai, nu mai comenta ... pune-ți telefonul pe silent!

Verific acum online, pe telefon!

Doar nu începi să plângi?!

Wow, ce punctaj are :)!

Am emoții...

Nu, vai! Mi-a intrat sare în ochi!

mereu ceva nou
peste 65 de magazine te așteaptă în toată țara

Supernova

Original

Henry și-a văzut tatăl murind într-un accident absurd de vinătoare. Mama lui înnebunește și e internată într-o clinică. Evident, Henry nu se maturizează complet și ajunge unul dintre barbații copil (sau invers) pe care îi găsim și dincoace de ecran destul de des. Deși ajunge împingător de hirtii într-o bancă, Henry (și vocea din off care îi explică viața în momentele cheie) își dorește cu adevărat să fie original, așa cum a fost tatăl său, omorît de propria invenție. După ce e dat afară, Henry se înhăitează cu un bucătar care poartă tot filmul un trening splendid, cu dungă albă, împreună dorind să deschidă un restaurant în Spania și să-și pună ordine în viață (pentru că viața trebuie trăită, nu contemplată, ne amintește off-ul). Să nu vă așteptați la o dramă nordică apăsătoare și absurdă, ci mai mult la o joacă de-a *Choke*, *Fight Club*, *Amelie* și filme cu Michael Cerra, înghesuită cu mult umor de situație și gaguri cu bărbați grași care cad unii peste alții încercînd să-l prindă pe cel slab sau cu ping pong-ul patron-angajat între un misogin cu lanț de aur și o feministă cu note de subsol Riot grrrl. Comedie lejeră, fără bătaie de cap, cu oameni arătoși și idiosincracici, dar de găsit peste tot. ■

- MARK RACZ

Terapii Extreme

Guidance

Roy are spre 60 de ani, e amorțit, lipsit de motivație și stă acasă într-un lung concediu medical pentru că-l doare spatele. El e destul de mulțumit cu situația, dar soția sa, Ylva, îl amenință cu divorțul dacă nu se apucă de recuperare fizică și nu se întoarce la muncă ("așa cum fac bărbații adevărați", susține ea). Roy se lasă negociat de alții (cum pare să fi făcut toată viața) și ajunge la o cabană cu un antrenor personal. Rămasă singură, Ylva se lasă sedusă de un antrenor de fitness într-o tentativă cam sordidă de a-și prelungi tinerețile. Încet, încet, antrenorul lui Ray inserează în programul de gimnastică și alimentație austeră episoade de tortură și umilință pe care bătrînul le poate accepta (doar nu demnitatea l-a adus în pragul handicapului fizic), dar care îl fac să pună la îndoială motivul întregii excursii și a identității mentorului. Parte revenge thriller montan cu un erou sexagenar, parte dramă speculativă despre recuperarea erotismului de către clasa mijlocie suedeză, *Guidance* e atît previzibil și formal ca film de public, cît și niscaiva subtil și nuanțat ca interogație despre putere și limitele toleranței celor mai docili dintre orășeni. ■

- MARK RACZ

• TRANSPORT PERSOANE CU MICROBUZE • TRANSPORT MARFĂ • TRACTĂRI PE PLATFORMĂ •

TAXI NAPOCA *Un taxi după sufletul clujeanului!*

CALL CENTER

orange	cosmote
0744 930 872	0762 689 751
0754 098 154	zapp
vodafone	0788 642 251
0722 642 251	rds
0726 231 231	0771 697 765

0264
953 **NOU!** ***9953**
NUMĂR CU TARIF NORMAL
valabil în rețelele orange și Vodafone

COMENZI NON-STOP!

www.taxipronapoca.ro

www.pcmadd.com

BOOM

BANG

Computerul susține filmul prin efecte speciale!

m@dd
electronics group

susține **TIFF**

Proiecții Speciale

Red Riding Trilogy

A fost odată ca niciodată, prin 1974, în Nordul apatic al Angliei un tânăr reporter. Îl cheama Eddie Dunford și a avut neșansa de a fi unul dintre primii protagoniști ai cvartetului *Red Riding*. Scrise de David Pearce și publicate pe la începutul anilor 2000, cele 4 romane despre foarte multe crime și prea puține pedepse sînt echivalentul british al unui alt cvartet literar: *Cvartetul LA*-ului, semnat de James Ellroy. Punctele comune sînt esențiale: polițiști, criminali în serie, mușmalizări, torturi, șantaje, execuții și speranțe de mai bine reduse spre zero absolut. Din cvartetul lui Ellroy a rezultat un film splendid, memorabil și atroce: *LA Confidential*-ul lui Curtis Hanson. Care beneficia de aportul scenaristic al romancierului și funcționa impecabil, deși amputa o bună parte din dedesubturile intrigilor. Ceva mai tîrziu, Brian de Palma a îndrăznit o a doua ecranizare: *The Black Dahlia*. Rezultatul a fost deloc genial și, în același timp, unul dintre cele mai under-rated filme ale deceniului curent. Cînd un post tv britanic a comandat trei filme care să condenseze cele patru romane ale lui Pearce, partida era aparent cîștigată de Hollywood... Dar, după primele 20 de minute din *Red Riding: In the Year of Our Lord 1974* certitudinile încep să se clatine. Julian Jarrod, mai degrabă cunoscut pentru "filme cu costume" (*Becoming Jane*, *Brideshead Revisited*) beneficiază de protagoniști capabili și de un scenariu brici. Eddie (Andrew Garfield) investighează decesele unor copile și, în timp ce întreg departamentul de poliție se dovedește incapabil să găsească vreun fir, junele reporter descoperă ceva uluitor: amplasamentul unuia dintre cadavre nu era deloc întîmplător și, cel mai probabil, respectabilul Dawson (Sean Bean) magnatul local are o legătură cu oribilele fapte. Ies în evidență brutalitatea (manifestată prin torturi aplicate de polițiști de un sadism jovial incremenitor) și intangibilitatea (proprietate care aparent vine la pachet odată cu primele milioane de lire sterline). Ca și predecesorul său de la departamentul de anchete și investigații al ziarului, Eddie Dunford nu știe

Red Riding: In the Year of Our Lord 1974

cînd să renunțe. Deci bun venit în Anno Domini 1980, cînd o altă investigație este în plină desfășurare. Oridinul venit de la centru cere ca Peter Hunter (Paddy Considine) să evalueze eforturile polițienești care nu duc la prinderea unui alt cîrminat în serie. Hunter are antecedente non-amicale cu băieții guantanamoști *avant la lettre* de la secție și descoperă că una dintre prostituatelor ucise nu era prostituată și că anumite dovezi sînt suspect de convenabil amplasate. James March (el a filmat *Man on Wire*) abordează cu un rafinement vizual memorabil un story cu tente lynchiene. Al treilea *Red Riding*, amplasat la numai 3 ani distanță (deci 1983) îi este încredințat spre regizare lui Anand Tucker. Care, în mod surprinzător pentru un autor de filme romantice ușurele (*Shopgirl*, *Leap Year*) oferă o încheiere feroce, nihilistă și derizorie dosarului deschis cu 9 ani în urmă. Privit din mijlocul eliei polițienești, eșafodajul construit din cadavre de martori incozomi și mușmalizări convenabile începe să se clatine. Iar una dintre bestiile în uniformă prezintă îngrijorătoare puseuri de conștiință. Deci, da, neo-noir-ul poate fi mai acut, feroce și acerb decît "capodoperele genului". ■

– CRISTI MĂRCULESCU

A Daimler Brand

Pe aripile legendei.

SLS AMG

AMG

Mercedes-Benz

Festivalul Internațional de Film
TRANSILVANIA
Ursus susține TIFF 2010

**Orice moment poate fi inspirație
pentru un nou film.
Ursus este alături de filmul românesc.**

PARIS

REC

URSUS
REGELE BERII ÎN ROMÂNIA

Istorii

2004

Tiff-ul lui 2004 a fost și dement și serafic. Doza dublă de nebunie a venit de la autorii lui *Aaltra*, doi belgieni alcoolici, complet prăjiți pe creier, autorii uneia dintre cele mai sonate și mai reverente comedii negre evăr. În timp ce noi ne răstogoleam de pe scaune de rîs, regizorul elvețian aflat cu cîteva scaune mai departe se uita oripilat la ecran – era prea modificat de PC ca să mai poată rîde. La Q and A-ul de după, unul dintre ei s-a împiedicat pe scenă și a căzut cît era de lat (și beat). *Aaltra* a sfîrșit prin a lua premiul publicului și unul dintre ei (sorry, nu mai știu care, erau, practic, de nedesebit)

a venit la gală cu un pește afumat în buzunarul de la piept. La dus, au zburat din București și drumul lor cu mașina înspre capitală a fost homeric: s-au oprit la fiecare crîșmă sătească.

Serafică a fost July Delphy venită ca invitat special, vegetariană și health freak dar, pînă la urmă, fată de gașcă. A venit să prezinte sublimul *Before Sunset* (un poem cinematografic pentru toți cei care au oftat o viață întregă pentru un *one night stand* istoric) și a cîntat, ca o sirenă, cîteva piese de-ale ei la spectacolul de închidere. Am plîns pe furiș la *BS* (da, eu sînt unul din aia de care vorbeau cu o paranteză mai înainte) și pe față în sala de presă unde lucrăm la *Aperitiff*, cînd am scris elegia melo-exaltată pentru Kurt de la a cărui demisie fermă se împlinesc 10 ani.

A fost anul în care au început proiectiile în aer liber și lumea s-a călcat în picioare la Echinox pentru *Kill Bill*. Organele sexuale feminine n-au avut parte nici de această dată de o soartă mai bună (nu mă refer la consecințele acuplărilor accidentale festivaliere, de ele o să mă prefac că n-am habar, ci de cele cinematografice). După ce, cu un an mai devreme, la *Pianista*, protagonista își secționa părțile mai delicate cu o lamă, prilejuind niște leșinuri în sală, de data aceasta Kim Ki Duk își pune eroina să se mutilizeze cu niște cîrlige de pescuit, în *Insula*. Auuuuuuu. Am fost dispusă să dansez la Euforia din nou și din nou pe muzică pe care o detest (face parte din plăcerile vinovate ale Tiff-ului), însă alpinistul din *Touching the void*, pentru că n-a vrut să moară înghețat pe piesa *Rivers of Babylon* a celor de la Boney M, care îi tot revenea obsesiv în minte, s-a scuturat de agonie și de moarte și s-a tîrîit în mîini de pe culme, pînă la vale și s-a salvat. Wacho rău era și o anume jurată... păcat că palmareșul n-a fost pe măsura bizarei adunături.

Iată o mostră din ce aberam în *Observatorul cultural* post festival, Chiri, cu Mezincescu și cu mine:

"A.G.: Ah, trebuie să povestesc asta: am fost la masă în ultima zi cu juriul. A fost suprarealist. Doamna cu soțul cu 10 ani mai mic a făcut un atac de panică pentru că s-au servit ficăței! se pare că această fobie o avea din copilărie, cînd ta'su a obligat-o și apoi a lovit-o cu palma ca să manînce ficăței, și de atunci... A trebuit să mascăm farfuria cu pahare și sticle de bere, da' cu mirosul n-am avut ce face. Eu, cu un dispreț suveran față de Freud, m-am apucat să mă înfrupt din ficăței care erau delicioși și am avut parte de niște priviri vitriolante. Jos vegetarieni! Credeți că faptul c-au fost cel puțin 2 vegetarieni în juriu a afectat cu ceva decizia?"

C.M.: ce-aveți cu vegetarieni, bă??

M.C.: daaaaa, a fost un palmares vegetarian... la anul întrebăm înainte care e cu cărnuri, vrem premii cărnoase. Vegetarieni aici de față se exclud.

C.M.: nu văd cum faptul că nu te atingi de carne îți poate afecta aprecierile în privința filmelor.

PS. Pentru că toate amintirile legate de TIFF au devenit în mintea mea un soi de blur păstos, am confundat-o în numărul trecut pe Diane Sanchez cu Ludmila Cvikova. ■